

כ"ב תמוז תשס"ה
 לבי מוהר דוד לאה שליטא,

בתקופת בני המצרים, אני זוכר שיסור שמשמתי במחנה מורשה מאת בקורו מוהר
 שליטא בתקופה זו לפני שנה בגשס"ד. מוהר שליטא דרש על גמ' ג'אן ד"ל ג'ו-
 בענין חורבן הבית. דרש וחקר מוהר שליטא לאמר מה היא "ענוותנותו של ר' זכרי'
 בן אקלס" דעלה אחר ר' יוחנן "החריבה את ביתנו ושרפה את היכלנו והללינו מארצנו."
 והגם דבריו מוהר שליטא הנפלאים מתקבלים על הלב ביתר שאת והם מסבירים
 ומובנים, הלא ע' כנים לגמרי! והשווה מוהר שליטא, אכתוב פה אחר שמשמתי מבי
 מן הער צליל עבריין שליטא.

הבא שליטא בגמ' הרא"ה (חב"ד דא"י) זכרי' בן אקלס הוא היה
 המצא שבסנהדרין. ומן הדין, הוא צריך לומר חזקתו בסוף כדאמרי בסנהדרין ע"כ. "דני
 נפשות מתחילין מן הצד." אלא כיוון שהוא היה ענין, ספק תחילה בדרך ק"ן שבסנהדרין.
 ואפס-כך, שאר הדעות ספקו כמותו מן הנכון הוא לא להקריב את הקרבן. ולזה
 כיון ר"י כשאמר "ענוותנותו של רב"א החריבה את ביתנו..."

המחשבה כתב על-אמר "גם כי נאמר את גלותם עתהם בעבור שגשג חיים אפשר שהיה לא
 היה נחמד שהיה המעבדות חס עלינו אילו היה קרבו קרב אלה עתה שלא נקרב קרבו
 היה חמורו על היות שאמר אין לו צורך בו." ובאמת צריך עיון בכוונתו. והאמת אמר
 דכבר נאמר האלות עתהם! ומה היה החילוק אם קרבו וחס עליהם או לא קרבו ומחיתו
 על היות? ואיך אכן ר"י על רב"א? ובאר ר' צפיר שליטא ע"ה החמ' כי מה' יסודי
 הגוריה ה"ז "של דבר אזה שישור הקל אסורו על תלמי אצלו חזק." מה שא"ל בן יג'
 גמיר עתה. דבר גמיר עתה ופרעניות, אפשר שהנאמר יצא לשואב ומצור הקבה
 מציירתו. ולא כי זה היה שליטא דרבה לומר המהרש"א דאם קרבו וחס המעבדות, אז יש
 שהיה לשרוף לעשות תשובה ומצור הקבה מציירתו. אלא כיוון שלא קרבו ומחיתו על היות,
 מיד באה על יחלום ונתינתו העצרה קודם שיש להם שהיה לעשות תשובה. ולכן, ש"ך לאסון
 על רב"א והוראנו. ומה היה המשבן של רב"א? ויש לומר דבאור"א אם היה סבור לו שיש
 אפשרות שישל תשובה, אז היה אמר שהקרבן יהיה נקרב במצבת. אלא דהוא סבר
 דאם כל הנביאים אינם יבאים לעמודם בתשובה, בוא"ז אין משיבו שיכנס לעמודם בדור
 הזה. ואין מה לעמודם אם מקבצים על ההלכה. ולכן, ספק שלא להקריב את ההלכה מוח. אבל
 זה חשבון אסור. דאפשר שזה היה התכלית של הדבור הדור (כדאמר רש"י) לעמוד כ"ע
 ישראלי בתשובה. והוא היה צריך להראות בכוונתו, ואע"פ שהנביאים אינם יכולים לעמודם.

אבל הוא היה ענו' ויגדל מן המלך ואלו המלך ביש' לו כוחות אלו. ואם, אמר ר' "מחם
ענוולונו של רבא' החריב את בנינו ושרפה את היכלנו והעלילנו מארצנו."
(כמו כן רובו ר' בלוי של"א להסביר השקלא וטרא שיש בין שאלו ושמואל אחר
מחמיה עם עמלק. אמר בשמואל א' א' ג' י' "ואמר לו שאלו ברך אתה לה' הקימונו
את דבר ה'... ואמר שמואל הלוא אם קאן אתה בעיניך ריוש שלי ישראל אתה וימחק
ה' לעמלק עם ישראל." והדברים תחומים וזרבים באור. אלא ש"ך שיש לשאל חזקה
בכח למח' הקימונו את דבר ה'?" בסוף ג' נמצא רבנו' והוא כח כשם בדברים
"והחמיה חמיה עד אשר משהלך ועד יונק משר ועד שיה משהלך ועד חמור." (שם) הוא דא
קיים את דבר ה'? הלא משהלך אן עם עניונו של שאלו? מה הקצ' בין משהלך
לעניונו? והסביר של"א ע"ה הוא דאמא במה שבת ד"ס נא: "ויבא שאלו עד עיר עמלק
ויבא בנחש. אמר ר' חני' על עסקי נחש." רש"י מסביר "ומה על נפש אתה אמרה גורח
הוא ע"ה ערופה בנחש נפשו הללו על אתה וכו' וכו' אתה אס' עניונו חלא
קנים מה חלא." וע"ה יש להבין השקלא וטרא. בנחש' שאלו לא עבר את דברו וזכר
מן הסתם וכלי חשבון. אלא כיון דכלל ישראל באו לעזר עם רבנו', שאלו חשש לעקבה
לעזרה אס' מקיים את רבנו' בשלמותו. כחמיה לו שרבים יבאו ליד כפרה ואבירקוס
מחם אס' יקיים את רבנו'. והוא סבר דבמקום כזו ש"ך למח' "עד לעשות לה' הורו
תורג'." וע"ה הורו שער לוור קצת מן רבנו' כדי לעסק המכשול. אמר בשלמות
"הקימונו את דבר ה'." שנתן לדבר ה' קיום שדכיו אינם אונים באענונו של כפירה
אבל שמואל אן ע"ה שרא ענו' ויגדל מן המלך. דבאמא כיון דהוא היה מלך ישראל, הוא
זכר לעיניו חמיה עם ועבר ע"ה את הדך הישר ואמתי. אלה הוא קאן בעינו
"נחמא אס' הכלם." לונו ממין כחמיה להעניג את העם וסבר שמן העכין הוא שלא
יק"ל אג רבנו' כדי להסיר התקלה של כפירה מעליתם. עכ"ל. יסוד ושורש של ראשון
הוא "הלא אם קאן אתה בעיניך ריוש שלי ישראל אתה וימחק ה' לעמלק עם ישראל."
ואס' את מוכן הורג שאלו בסוף כ"כ, כי יבא אג העם ומשהלך קולם. "ט"ה
אמרו חכמינו "אלו ואלו דבר אקיים חיים." ונראה ע"י פשוט, שער ש"ך במיוחד למחמיה של אחר
דמחם כע"ה לעמוד הרבה והרבה מושבים חדשים בדבורה ה'. עכ"ל שער, נהניג מאד
מכאן אחד במ"ו 15 שבת' למחם מאד כ' מורה של"א ולחמיה מחמיה חסדי שיהיה
מורה של"א למחם פל' את שממיה מח' הכין שברא' הישיבוי. והכוונה היא להיפך גורח
ולחמיה דיה. לונו מקוה למחם 'וגר שיעורם מאד הרב של"א. ובכח דבר גורח, נכח
ש"כנה בנ"י וג' כיון היכלנו ויקבצו לארצנו בבא'.

בהקדמה רבה
לוסם פרנקל
מורה בא"ע

Terrace 73-38 141
Flushing, N.Y. 11367

mead